

der kun kommer til at staa: „hvormange Fæstemænd der maa gives Bevilling“. Med Hensyn til det tredje Vædringsforslag skal jeg minde om, at der ikke alene udenfor Kjøbenhavn findes Fæstemænd uden Bevilling, men at der i Følge den bekendte Høiesteretsdom ogsaa kan findes saadanne i Kjøbenhavn. Man har ment, at der ikke var Grund til ikke at give disse samme fortrinlige Udgang som Fæstemænd uden Bevilling udenfor Kjøbenhavn til at komme i Betragtning til at faae den fremtidig fornødne Tilbedelse, og vi foreslaa derfor, at Ordene: „udenfor Kjøbenhavn“ skulle udgaa. — Det 4de Vædringsforslag motiveres ved praktiske Hensyn. Det vil være bekendt, at ikke alene Husbonder ofte henvende sig til andet Steds boende Fæstemænd om at staffe dem Lyender, men at ogsaa ofte omvendt Lyender henvende sig til andet Steds boende Fæstemænd om at staffe dem Tjeneste. Hvor Fæstningen foregaar paa den Maade, maatte det anses for heldigt, at Fæstemanden, efter at have modtaget fra sin Kunde Instruering om, hvorledes denne vil have det forholdt med Hensyn til Paategning, kan, saafremt Paategning skal bruges, strax paa den Parts Begne, som har henvendt sig til ham, meddele Paategningen. Vi tro, at denne Bestemmelse vil være praktisk, og foreslaa til den Ende istedetfor Ordet: „selv“ at indsætte: „eller en Fæstemænd paa hans Begne.“ Jeg vender mig dernæst til Vædringsforslagene til § 8. Det første af dem, altsaa Vædringsforslaget Nr. 5, er fremkommet af to forskjellige Grunde. Vi ere nemlig bleve opmærksomme paa, at ogsaa her disse fortrædelige 6 Kommuner med kjøbstadlignende Forsatning gjøre Vanskelighed ved Redaktionen. Der er i første Stykke af § 8 kun Tale paa den ene Side om Landet og paa den anden Side om Kjøbstæderne. Kjøbenhavn hører naturligvis med under Kjøbstæderne, men den tredje Kategori, de 6 bekendte Kommuner, ere ikke med. For at bøde derpaa, have vi altsaa maattet sætte os i Bevægelse for at stille en Vædring; men dermed er det kommet under Forhandling, om der ikke tillige maatte kunne træffes en hensigtsmæssigere Ordning paa dette Punkt for Kjøbenhavns Vedkommende. Efter Lovforlaget, som det nu foreligger vedtaget ved 2den Behandling, skulde det være der som i de andre Kjøbstæder Politiretten, der skulde foretage Mæglingen. Praktiske Hensyn anbefale imidlertid, at denne Mægling henlægges til Politiet, det udøvende Politii, og naar dette sker,

vil Følgen blive den, at disse Forretninger foretages hos Politiasistentene, og der vil derved fremkomme en naturligere Gang i den hele Sag. Som bekendt, har i Kjøbenhavn Politiet, eller Politidirektøren, efter den sidste Lov af 11te Februar 1863 § 20, Myndighed til at mægle Forlig i private Politisager, saaledes at et for ham indgaaet Forlig har samme Virkning, som om det var afsluttet ved Forligskommissionen. Med den Vædring, som i Henhold til det saaledes Anførte foreslaas i første Stykke af Forslag under Nr. 5, følger nødvendigvis den anden, som findes i andet Stykke. — Forslaget under Nr. 6 har sin Grund i en Bemærkning, der fremkom under 2den Behandling, og som gik ud paa, at der ikke skjønnes at være nogen Grund til at Forligsmægleren kun skulde foreholde Klagerne Følgerne af uhjænlet Forlangende om Ophævelse af Paategningen, men at der er lige saa fuld Grund til at foreholde Husbonden det Ansvar, han paadrager sig ved ubesjætt at negte Ophævelse. Jeg lægger ikke videre Vægt derpaa, men da der uengetelig er skjellig Grund til paa dette Punkt at stille begge Parter lige, foreslaa vi den der til sigtende Vædring. — Derefter følger Vædringsforslaget under Nr. 7, hvortil jeg før sigtede, da jeg sagde, at der paa en enkelt Undtagelse nær foreslaa kun Smaaændringer. Ved dette Vædringsforslag tilveiebringes de to Modifikationer i Lovforlagets § 8, under Forbehold af hvilke Ministeren ved 2den Behandling gif ind paa Udvalgets Vædringsforslag til denne Paragraf. Udvalget havde den Gang optaget en Bestemmelse om, at Politimesteren skulde kunne negte at ophæve Paategningen, naar Forlangendet om Ophævelse efter hans Skjøn var klarligen ubegrundet. Denne Bestemmelse maatte Ministeren ønske ubeladt. Den anden Forandring var den, at Forligsmæglingen skulde for Landdistrikternes Vedkommende foregaa hos Forligsmæglerne i Lyndesager og ikke hos Politimesteren. Jeg har allerede under 2den Behandling nævnt, at den første Forandring vilde Udvalget ikke være utilbøjeligt til at gaa ind paa. Den anden Forandring derimod har hos flere af Udvalgets Medlemmer mødt større Betænklichkeiten og det af Grunde, som ofte ere anførte, og da navnlig den, at naar Ophævelsen af Paategningen skulde foregaa hos Forligsmægleren, vilde Bestemmelsen om Anlæg af offentlig Politisag i endnu flere Tilfælde end ellers let blive illusorisk, idet Lyendet da havde lettere Udgang